

gende i den Retning var indkommet, have udvirket en saadan Resolution, fordi jeg vilde anseet mig ubemyndiget dertil (Hør!), og fordi jeg vilde have anseet Resolutionen for ikke at have tilstrækkelig Kraft. Efter min Mening kan nemlig ikke et Afgjætt ved kongelig Resolution erklæres for gyldigt, som er sluttet under andre Former end dem, som ere foreffrevne ved Lovgivningen (Hør!); jeg tror ikke, at Hans Majestæt Kongens i Grundloven tilfærdede Bevillingsret omfatter dette Tilfælde; derfor har jeg ogsaa allerede igaar erklæret, at jeg af den Grund anseer en Lovgivning om borgerligt Afgjætt for dem, som staae udenfor, ikke blot Folkekirken men ogsaa de øvrige anerkjendte Samsfund, for nødvendig. Der blev af en anden æret Taler rettet et Spørgsmaal til mig om, hvorledes det forholder sig dermed, at Evangsdaab nu ikke finder Sted; jeg vil ikke omgaae dette Spørgsmaal, men da jeg ikke har i frisk Gukommelse de enkelte Omstændigheder om de Udfærdigelses, der i saa Henseende have fundet Sted, vil jeg ikke besvare det i dette Dieblit, fordi jeg derved kunde begaae en Unøiagtighed, og fordi der nok siden vil blive Leilighed til at besvare det.

la Cour: Det er i en ganske særegen Stemning, jeg tager Ordet for at tale for det foreliggende Lovudkast, idetmindste for at virke til at det bringes videre og maa komme til anden Behandling; thi jeg indseer, at, dersom det bliver til Lov, saa vil det gribe dybt ind i det, som er mig det vigtigste og helligste af Alt, og der er Mænd, som med Rette staaer høit i Nationens Agtelse, der her i Thinget have udtalt haarde Domme om det forelagte Lovforslag, saa at jeg mere end een Gang har været nær ved at tvivle om min egen Evne til i dette Tilfælde at see klart og dømme rigtigt; men jeg har hver Gang overvundet Anfægtelsen, og det staaer nu tydeligt for mig, at det vilde være, jeg tør sige, en Ulykke for Land og Kirke, om en saadan Lov ret længe vilde lade vente paa sig. Jeg vover saaledes at tage Ordet, naaget en høitæret Minister, som staaer blandt de Øverste i Folkets Høiagtelse og Kjærlighed tør jeg sige, Tøleiser, som jeg tilvisse selv deler, har i sit Foredrag igaar i de allerstærkeste Udtryk brudt Staven over dette Udcast

og over alle dem, som have sluttet sig omkring det. Han har yttret — jeg har saaledes opfattet hans Ord — at den Grundanskuffelse, hvorfra dette Lovudkast gaaer ud, sætter sig et Formaal, hvorved Folket i religiøs Henseende hæves ud fra sin historiske Grund, hvorved en Streg bliver slaet over Folkekirken, hvorved alle kirkelige Mærker stryges, hvorved Samsfundet efterhaanden opløses, og hvorved tilsidst en saadan Spaltning tilveiebringes, at Genstaaer mod Alle og Alle mod Gen. I Sandhed! det er haarde Ord, som vel kunde bringe Haarene paa Ens Hoved til at reise sig, og Foden uvilkaarlig til at trække sig tilbage! men jeg føler dog, at jeg maa blive min Øverbetvisning tro i dette Stykke, thi jeg stoler paa, at Thinget vil erkende, at den høitærede Minister stillede sig paa Folkekirken Standpunkt, mens det dog synes klart, at det er fra Statens Standpunkt man maa betragte Sagen, da det her er Staten, som ordner de religiøse Forhold ligeoverfor Folkekirken og andre anerkjendte Troessamsfund, og selv alle dem, som ikke hører til noget Samsfund; thi, at der bør tages tilborligt Hensyn til Folkekirken Lary under dens nærværende vakkende, usikre Stilling, og at der i det Hele maa handles vaersomt med en saadan Sag, det er noget ganske Andet. Jeg haaber, at Thinget vil indsee, at, medens den ærede Minister betragtede Folkekirken fortvarende Forbindelse med Staten, med dens gamle Rettigheder, med dens Fortrin fremfor de andre Troessamsfund, med dens Ret til ogsaa at udelukke fra borgerlige Goder, saa er dette Standpunkt ikke rigtigere end det Standpunkt, hvorpaa Den stiller sig, som siger, at det er fra Friheden at Livet og Lykken skal gaae ud baade for Kirken og for Staten, naturligvis en fornuftig, lovbunden Frihed, en Frihed, som skal gjælde ikke blot for Folkekirken, men ogsaa for alle Samsfund og Personer, saaledes at der her i Staten ikke skulde være Noget, som skulde savne det Gode, som man med Sandhed maa ansee for det høieste af alle, Troess- og Samvittighedsfrihed. Derimod har det glædet og trøstet mig, hvad den høitærede Cultusminister udtalte, at han erkjendte, at man trængte til en saadan Lov, og at han fandt de Tanker, som gaae